

Günahına Ağlayan Şehir Ve Gökyüzü

— kul mehmet · 23 Nisan 2013

Gözler, mahzun ve kederli, utangaç,
Geceleri karanlıkta ağlıyor gizli, gizli sessiz, sessiz.
Çocukları ve eşi görmesin diye üzüntülü, mahzun, kederli
Ağlıyor, ağlıyor o ağlıyor şehir ağlıyor gökyüzü ağlıyor.
İnsanlar yataklarında rahat uykuda o ise ağlıyor gökyüzü ve şehirle
Şehir ağlıyor; bu kadar vicdansız ve duyarsızlıklarla beraber olduğu için
Gökyüzü ağlıyor, feryatlar duyulmadığı için.
Çocuk ağlıyor baba ayakkabım delindi yenisini al diye.
Baba çaresiz, mahzun, kederli üzüntülere gark olmuş,
Hasta ve yatalak, eşi ancak kendisine bakmakta
Şehir ağlıyor günahına, gökyüzü ağlıyor, baba, anne, çocuk ağlıyor.
Herkes suskun, kulaklar kapalı, gözler kapalı, gönüller mühürlü.
Duygu ahlakı yoksun, duygu alışverişi mahzun, duygu ayağı kırık,
Dertler, sıkıntılar coşmuş, duygu sezgisi virane, duygu tonlaması sessiz,boğulmuş.....
Yollar kapalı, yollar çitle çevrilmiş, dikenli ulaşılmaz, çığlık çığlığa sessiz feryatta .
Bir yağmur ve gökyüzü anlıyordu ve sağanak, sağanak yağıyordu bahçeye.
Bahçede açan çiğdem, yemlik, dereotu açtı bolluk ve bereketi ile kucak, kucak,
Koştı insanlar öbek, öbek tadını almak için...
Artık şehirde ağlamıyordu günahı için, gökyüzü de babada, annede çocukta.
Tüm evrenden önce evlerinde güneş açmıştı, mutluluk için sevinç için yaşamak için.
Duygulu komedyaya, oynanıyordu artık evlerinde, gözlerinde, dudaklarında,
Bahçelerinde...